

La normalitat

«La normalitat d'avui és la nova normalitat d'ahir i la nova normalitat de demà serà la vella normalitat de demà passat»

Aquests dies ha fet un any de les eleccions municipals del 2019. L'equip que ens vam presentar a Torelló per ERC-Junts per Torelló ens vam reunir virtualment la nit del dimarts 26 de maig per fer un modest brindis en família per commemorar el resultat electoral que va portar a Marçal Ortuño a presidir l'alcaldia. En un moment de la trobada se'ns va demanar als assistents que diguéssim amb quina paraula definiríem aquest any. La majoria de les paraules tenien connotacions emotives, de record emocionat i il·lusionat. I és que especialment l'equip de govern ho ha viscut amb molta intensitat, ha estat un any en què han passat molts esdeveniments imprevistos, sobretot els últims tres mesos.

Quan em va tocar el torn vaig escollir la paraula que possiblement està més de moda últimament: "normalitat". Si hagués hagut de dir dues paraules hauria dit "nova normalitat". Si m'ho permeteu, abans de continuar amb els canvis a Torelló, em voldria aturar en aquesta expressió.

La normalitat d'avui és la nova normalitat d'ahir i la nova normalitat de demà serà la vella normalitat de demà passat. I així fins al judici final. Constantment estem canviant a noves normalitats. El que passa és que estem acostumats a que els canvis socials siguin latents i no evidents. O sigui, els temps estan canviant constantment, però la majoria d'aquests canvis passen molt a poc a poc i només una minoria molt més ràpids. La clau està en saber-se adaptar amb facilitat a uns i altres. La història no és res més que un resum dels canvis de normalitat que hem viscut.

L'aparició del coronavirus ha suposat un canvi evident en la nostra societat. Sovint aquests canvis evidents i inesperats fan aflorar uns canvis més lents, latents, que no eren percebuts com a tals. En aquesta ocasió, per exemple, hem pogut veure la fragilitat i decadència del sistema sanitari, la precarietat laboral o els problemes derivats del canvi climàtic. La clau dels sociòlegs, antropòlegs, periodistes i polítics, per posar alguns col·lectius, és saber detectar aquestes latències i mirar de fer front a les amenaces i les oportunitats que suposen.

Tornant a Torelló, queda clar que feia uns anys que es notava que hi havia uns canvis latents percebuts per una part important dels torellonencs com a negatius i per això calia un canvi evident que es va reflectir a les urnes fa un any. Un canvi, però, que ha sigut natural i normal. Aquesta normalitat no vol dir que no hagi estat un any excepcional en els esdeveniments o que no s'hagi fet molt bona feina, que sí que s'ha fet, sinó normalitat en el fet que governi qui governa.

Dit d'una altra manera, malgrat que va ser una victòria històrica i inèdita, des que es va recuperar la democràcia, em sembla que el més normal era que guanyés les eleccions l'equip que des del meu punt de vista estava més i millor preparat. I aquest any no ha fet res més que demostrar-se veient com s'ha assumit les regnes del consistori amb total normalitat i naturalitat. Sense traumes. Amb aquella sensació, diria que generalitzada, que no es fa estrany veure en Marçal Ortuño d'alcalde ni la resta de sis regidors ocupant els seus respectius càrrecs. I així anar passant els anys fins a arribar a una nova normalitat.